

V R T E C.

Izahaja
1. dnó
vsacega
meseca
na celej
póli in
stóji za
vse leto
2 gl.
60 kr.,
za pol
leta 1 gl.
30 kr.
av. vr.

Naroč-
nina se
naprej
plačuje
in po-
šilja u-
redništ-
vu v
Lingar-
jevih
ulicah
hiš. št. 1
v Ljub-
ljani.

Časopis s podobami za slovensko mladino.

Štev. 4.

V Ljubljani 1. aprila 1877.

Leto VII.

Kitica vijolic.

(Predslovje zbirki mojih pesnij za mladost.)

Otroci, na vrtec, vijolic je čas!
Najlepsih vam hočem nabirati jaz.
Cvetlice krasnejše imájo drugód,
V gredicah izbrane blešcé se ondód;
Visoko dvigújo ponosne glavé,
Ljudjé se jim čúde, gorkó jih slavé:
Za moje rastline, ubogi njih cvet
Nikoli nij vprašal, nij ménil se svet;
Pohlevne vijolice so od nekdáj,
Zakaj bi ne bile prezírane zdaj?
A vendar se ž njimi ponášati smem,
Ter tiho in skrivno vam, ljubécki, povem,
Da v srci so rastli cvetóvi vsi tí,
Od tamkaj sem njíhove vzela kalí,
Da sem je na próstor vsadila svetál,
Ki jim se na vrteci je nežnem odrbál;
Da cvet zalívála sem z róso zvestó,
Katerej preblagi izvòr je okó;
Da vedno skrbeča pazila sem nanj,
Gojila ga z hrano vonjívih le sanj;
Da solnca prosila sem čistih nebes,
Naj vsako ogreje zelenih peres,
Ter vdahne živjenja vijolicam moč,
Da slano morilno prebódo i noč;

Da trud moj o vás mi je vedno legák,
Da čut uživála sem rajsko-sladák,
Ko svétíl se vam je obrazek vesel,
Ke novo cvetlico je gledati jél.

Zdaj v kítico združen vijolic je broj,
Od mislij mu sladkih sem tkala ovòj;
Nij čudo, če v rožnatej luči žari:
Pred duhom mislečim ste bivali — ví!
In kar najgorkéjših željá jaz gojím,
S cveticami, dragí, zdaj vam jih svetím!
To kítico náte, izbirajte evet,
Ki srečo povekša mladóstnih vam let;
Iz duše iz zvéste poljublja vas vsak,
Ker žive ljubezni do vas mi je znák;
Naj slednji se vašega prime srcá,
Saj veste, da bil je i v srcí domá;
A pázite ná-nj mi, proseča želím,
Kadár pod vijólie gredíco zaspím! —

Lujisa Pezjakova.

V Ljubljani, meseca brézna 1877.

Ana, uboga vdova.

(Hrvatski napisal J. Ij. Varjačić.)

„Ó moje ljubo dete! velika nesreča nas je zadela . .!“ Tako je govorila uboga vdova Ana svojej hčerki Marijci na vežnem pragu seddeč, joka-joč in vzdihajoč.

„Zakaj, preljuba mati?“ vpraša Marijca.

„Zakaj?“ vprašaš me, ljubo moje dete, — „ali ne veš, da morda v tem hipu pridejo neusmiljeni ljudje grajščaka Sladovskega, da nama še to odnesó kar imave, ter naju pusté brez vsega, ker zaradi uboštva in bolezní ne morem plačati stanovanja.“

„Mati!“ reče Marijca, „ali ti ljudje nemajo človeškega srca? Mar misliš, da te bolno poženó iz hiše? Mati! ne, ne, to ne more biti, jaz je hočem prositi in ti jim poplaščaš dolg, kadar zopet ozdraviš; potlej hočeve skupaj delati, bilo tudi najtežje delo, samo da naju pusté mirno živeti pod streho!“

„Dà, dà, delati hočeve skupaj . . . Ali glej Marijca, zdi se mi, da že gredó!“

„Kdo? mar misliš da pridejo že danes?“

„Na najino žalost, da!“ odgovori Ana ter otide z Marijeo v hišo.

Uboga vdova se nij varala; ker za malo časa stopíjo trije možje v sobo z raznimi papirji pod pázho. Prvi izmed njih vpraša Ano:

„Ste li vi vdova Ana Zapušnikova?“

„Sem,“ odgovori Ana.

„Na stanovanji ste dolžni 50 gold. gospodu Sladovskemu, grajščaku in gospodarju te hiše. Sodnija je izrekla, da ali precej plačate dolg ali vam pa vzamemo pohíštvo.“

„Pripoznavam, da sem gospodu dolžna omenjeni denar, a včeraj sem ga tudi prosila, da me počaka, dokler ozdravim, ker potlej si z delom zaslužim toliko, da poravnam dolg — ali —“